

פרשת
ויחי
תשפ"ה

המאמר גליון

בה"י
שנה ד'
גליון
קס"ה

פנינים יקרים, רעיונות מכריקים, סיפורים נפלאים,
מהוך שיעורי הרב הגאון המשפיע,
פה מפיק מרגליות
רבי מאיר צוויבל שליט"א
מחבר ספרי נר המאיר

פניני המאיר

'ויחי יעקב וגו' (בראשית מז כח), וברש"י:
'למה פרשה זו סתומה, לפי שכיון
שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם
ולכם של ישראל מצרת השעבוד
שהתחילו לשעבדם'.

צריך ביאור לכאורה, דהא הרמז
היא במה שאין הפסק בין הפרשיות
והפסוק 'ויחי יעקב' מחובר עם
הפסוק שלפניו 'ויאחזו בה ויפרו
וירבו מאוד', ויש להבין מה הקשר בין
שני פסוקים הללו.

ונקדים תחילה מה שכתב בש"ך על
התורה על הפסוק (שם מז מט) 'ועשית
עמדי חסד ואמת', דתיבת עמדי היינו
'עם י"ד', רמז לדוד המלך ששמו
בגימטריא י"ד, ובספרים אחרים
מביאים בהדיא, ד'עמדי' ראשי תיבות
'עם דוד מלך ישראל', וצריך ביאור.

עוד נקדים תמיהה אחת בהא דכתיב
בדברי הימים (א א ד) 'בני יצחק עשו
וישראל', ופירש רש"י התם: 'מפני
כבודו של דוד אמר ישראל ולא
יעקב', וכבר תמיהו הכל על דברי
רש"י הסתומים.

ונראה לבאר הכל כמין חומר, על פי
מה דאיתא במדרש (במדב"ר יד יב) שדוד
המלך ע"ה נולד להיות נפל, ולא
נקצבו לו שנות חיים כלל, אלא שאדם
הראשון נתן לו משנותיו שבעים שנה
ועל כן זכה לחיות שבעים שנה. אכן
בזוה"ק (בראשית קסח) מבואר שהאבות
הקדושים, אברהם יעקב ויוסף נמי
תרמו משנותיהם למען דוד, כי אברהם
אבינו היה צריך לחיות ק"פ שנים
ונתן ה' שנים לדוד, יעקב היה צריך
לחיות קע"ה שנים כאברהם, ונתן כ"ח
שנים לדוד, ויוסף היה ראוי לחיות
קמ"ז שנה כאביו ומסר ל"ז שנה
לדוד. עיי"ש. והקשה החיד"א במדבר
קדמות (ערך דוד), למה להו להאבות

מאמר המאיר

על ידי תפילה וק"ש במנין יכול האדם להטהר אפילו מעוונות שאינ מועיל להם תשובה

באמירת שמע ישראל במנין יש כח לדחות את הסטרא אחרא

ונראה לבאר בהקדם מה שכתב בילקוט
ראובני בשם גלי רזיא, ותו"ד שחשבון
הטהרה בצד הקדושה הוא תתק"ס, כשיעור
מקוה שיש בו תתק"ס לוגין, וכנגד זה יש
תתק"ס מסטרא דמסאבא, כי 'ישמעא'ל

האספו - הטהרו

בפרשתן (בראשית מט א): 'ויקרא יעקב אל בניו
ויאמר האספו וגו', ובתרגום יונתן: 'וקרא
יעקב לבניו ואמר להם אדכו מסואבותא',
ויש להבין היאך מתרגם 'האספו' בלשון
טהרה. ובמדרש (בר"ר צח א) איתא שאמרו
'שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד'. וצריך
ביאור.

הזמן הראוי לאכול בסעודת יארציית כשיתבונן שהצדיק לא אכל לשם תאוה

איתא במסכת שבת (סו) 'מאימתי התחלת אכילה וכו' משיתיר חגורה, ונראה לבאר, דהנה המנהג היום
שביארציית של צדיק עושים סעודת הלולא ומעמידים לחיים, וישנם יארצייתן של צדיקים מסוימים שנשתרש
בקרב ההמון להרבות בהם בסעודות ובאכילות ובריבוי התאוה, ונתקדש המנהג כאילו מצוה רבתי יש בזה, וכל
המרבה למלאות כריסו ה"ז משובח.

אבל באמת יש לדעת שאותם צדיקים לא נהנו מן העולם הזה כמלוא נימא, ואף כשעסקו באכילה ושתיה
ושאר דברים גשמיים היו כמו אדם הראשון קודם החטא שלא נתערב בהם שום תערובת של תאוה רעה ח"ו,
וכאשר אמר הרה"ק רבי ברוך מגארליץ זצ"ל לאביו הרה"ק מצאנז זי"ע שראה את הנהגתו של הרה"ק השר
שלום מבעלזא זי"ע עם זוגתו הרבנית מלכה ע"ה והיתה כמו אדם וחווה קודם החטא, וכן העיד הרה"ק מצאנז
על הרה"ק רבי ישעיה'לע מקערעסטיר זצ"ל. ובוה יש לפרש, 'מאימתי התחלת אכילה', כלומר מאימתי ראוי
לאדם להתחיל לאכול לעילוי נשמתו של הצדיק, 'משיתיר חגורו', כלומר כשיתבונן קודם אכילה, שהצדיק היה
במדרגה של אדם הראשון קודם החטא, קודם שנאמר בהם 'ויעשו להם חגורות', ויקבל על עצמו לילך בדרכיו,
ולא ישתקע בתאוות עוה"ז.

והנה איתא בכתבי האר"י ז"ל שיעקב אבינו ע"ה היה תיקון אדם הראשון, ומרומז בדברי הגמרא (בי"מ פד)
'שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון', ובוה יש לבאר את המעשה המובא במסכת תענית (ה)
'רב נחמן ור' יצחק הוו יתבי בסעודתא, אמר ליה רב נחמן לר' יצחק, לימא מר מילתא, אמר ליה הכי אמר רבי
יוחנן, אין מסיחין בסעודה שמא יקדים קנה לושט ויבא לידי סכנה, בתר דסעוד אמר ליה הכי אמר ר' יוחנן,
יעקב אבינו לא מת'. ויש להבין מה ענין יעקב אבינו לכאן, ולענינינו יש לומר, שיעקב אבינו לא מת הכוונה
שמדרגתו לא מתה, וכמו שהיה הוא בבחינה של אדם הראשון קודם החטא כן הנחיל לבניו אחריו שיוכלו
להגיע למדרגה זו, ורק באופן זה שרי לגשת לסעודה.

מאמר המאריך

פניני המאריך

להפריש משנותיהם לדוד, הלא כבר קיבל שבעים שנה מאדם הראשון, ותירץ, דבגמרא מבואר (ברכות ג) שדוד המלך לא היה ישן כלל כל הלילה, אלא עד חצות היה עוסק בתורה, מכאן ואילך בשירות ותשבחות, אם כן נמצא שהיה חי ככל שנים, דשבועים שנותיו היו כלולים שבעים שנות ימים ושבעים שנות לילה, על כן הוצרך לקבל פעמיים שבעים שנה. עכ"ל.

והנה כתב האלשיך הק' בפרשתן שיעקב אבינו היו לו שתי נשמות, נשמת יעקב ונשמת ישראל, ועל נשמת יעקב אמרו בגמרא (תענית ה:) 'יעקב אבינו לא מת', אבל בנשמת ישראל כתיב 'ויקרו בו ימי ישראל למות', ע"כ. נמצא שאת כ"ח שנותיו של יעקב קבל דוד מנשמת ישראל דווקא, ובזה יבואר היטב מה שכתב רש"י בדברי הימים שמפני כבודו של דוד קראו הכתוב 'ישראל', רצה לומר שמפני כבודו של דוד המלך שהיה ניעור כל הלילה ועוסק בתורה עד שהוצרך לקבל עוד שבעים שנה מן האבות הקדושים, אמר הכתוב 'ישראל' ולא יעקב, כיון שמנשמה זו קיבל דוד את שנות חייו.

והנה כתב הרמב"ם בהלכות תשובה (פ"ג ה"ד): 'אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב, רמז יש בו, כלומר, עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וכו', ולכאורה אין זה בשופר דווקא, דהא גם בחצוצרות וכדומה אפשר לעורר האדם, אכן לפי האמור יובן היטב, דהנה 'שופר' עולה בגימטריא כמנין 'אברהם יעקב יוסף' בדיוק, שהם נתנו משנותיהם לדוד המלך ע"ה בשביל שהיה ניעור בלילות ועוסק בתורה, אם כן השופר דייקא מעורר את האדם ואומר לו 'עורו ישנים משנתכם', דהבט וראה בדוד המלך שלא נהג כדרך שאר מלכים הקמים בשלש שעות אלא היה ניעור ועומד כל הלילה. והתבונן וקח מוסר.

ולפי זה אפשר לפרש המדרש הידוע (שוח"ט קיד) 'הים ראה וינוס, מה ראה, ארונו של יוסף ראה', ואין לו הבנה, אכן על פי הנ"ל נראה לפרש, דהנה בברית בין הבתרים נגזר על ישראל שיהיו משועבדים ארבע מאות שנה, אך למעשה לא עשו במצרים אלא רד"ו שנים, ואמרו חז"ל דקושי השעבוד

מעמך, שכל אדם חייב לברך מאה ברכות בכל יום, והנה, במסכת חולין (פז) מבואר ששכר ברכה אחת בהאי עלמא הוא עשרה דינרים, נמצא שכאשר מברך האדם בכל יום המאה ברכות מגיע לו שכר של אלף זהובים לפי מדות השכר שבעולם הזה, וכאשר מנין אנשים עושים כן בצוותא נמצא מגיע לכולם עשרת אלפים זהובים. ולפי שחביב לפני המקום שיתפללו דווקא בציבור וברוב עם, קבע שם מיוחד לשכר הברכות העולות מעשרה אנשים שבישראל, בכדי שיהיה לנו לזכרון תמיד החשיבות הגדולה של תפילה במנין. עכתו"ד.

מספר רבה - למעלה מדרך הטבע

והנה בספר משך חכמה (פרשת וזאת הברכה) כתב לפרש את הפסוק (דברים לג ז) 'והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה', כי הנה כתיב בתהלים (קצט) 'פול מצדך אלף ורבבה מימינך', והכוונה בזה, דהאלף שנופלים הוא בדרך הטבע ובהנהגה מוסתרת, כי צד שמאל מורה על הנהגה נסתרת בכיסוי הטבע, אבל מצד ימין, שהוא מורה על הנהגה ניסית וגלויה, יפלו רבבה. וזהו שאמר הכתוב 'והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה', רצה לומר, שאפרים יזכה להנהגה ניסית, בשידוד מערכות הטבע, וכפי שעשה יהושע שבא משבט אפרים,

סמא"ל עש"ו נמי בגימטריא תתק"ס. וכתב שם שישראל מנצחים אותם באמרם 'שמע ישראל', שהוא גם כן בגימטריא תתק"ס, ע"כ.

והנה כאשר נחשב נמצא שאינו עולה אלא כמנין תתקנ"א [עיי"ש מה שכתב בזה], ונראה לחדש ולומר שכאשר קוראים שמע ישראל במנין, וכל אחד אומר יחד עם עוד תשעה יהודים, אז מצטרפים יחד ומשלימים למנין תתק"ס ואז יש בהם אותו כח נורא לטהר מטומאת הסטרא אחרא, דכל בי עשרה שכינתא שריא וממילא ליכא מקום לצד הטומאה.

כינוי רבה לעשרת אלפים להורות על גודל החשיבות של תפלה במנין

והנה בספר משמרת אלעזר (חלק ד עשרת הימים) להגאון רבי שאול בראך זצ"ל אב"ד קאשוי, כתב דבר חידוש, ותוכן דבריו שם, שעמד לדקדק על מה שמצינו בתורה שם 'רבבה' על המספר של עשרת אלפים, שהוא דבר משונה שלא מצינו דוגמתו בעשרים או שלשים אלפים, שיתייחד לו שם מיוחד. וביאה שהקדוש ברוך הוא רצה ללמד לבני ישראל את גודל החשיבות שישנה לתפילה בציבור דווקא, וכמה חביבה אצלו תפילת רבים, כי הנה חז"ל דרשו (מנחות מג) על הפסוק (דברים יב) 'מה ה' אלוקין שואל

בזכות יוסף הצדיק זכינו לספר תהלים

איתא בזה"ק פרשת וישלח (קסג) שדוד המלך ע"ה לא היו שנות חיים משל עצמו, ונולד להיות נפל, אלא שהאבות הקדושים, אברהם יעקב ויוסף, העניקו לו שנות חיים וכך זכה להתקיים שבעים שנה, כי הנה אברהם אבינו היה ראוי לחיות ק"פ שנים ונתן חמש שנים לדוד, יעקב היה ראוי לחיות קע"ה שנים כמו אברהם אבינו, והעניק כ"ח שנים לדוד, ויוסף הצדיק היה צריך לחיות קמ"ז שנים כאביו, ולא חי אלא מאה ועשר והפריש ל"ז שנים לדוד, סך הכל שבעים שנה. עיי"ש.

נמצא דרוב שנותיו של דוד המלך היו משל יוסף, ושרשו ומהותו ממנו באו, על כן שפיר מובן מה שדרשו דורשי רשימות על הפסוק 'והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים' (בראשית מה ג) שהוא סופי תיבות 'תלים', הרי לנו דאמר יוסף הצדיק תהלים במצרים, כיון שזה היה שורש נשמתו.

והנה מתאמרא בשם מון הקדושת יו"ט זי"ע שכל המקפיד לומר תהלים בכל יום לפי סדר ימי השבוע ניצול מכל חטא ועוון ואך טוב וחסד ירדפוהו כל ימי חייו.

ויש לרמז כן בלשון הכתוב (בראשית מח ט): 'ויברכם ביום ההוא לאמר', היינו שעל ידי 'יום ההוא לאמר', אמירת היום של תהלים בכל יום, ממשיך על עצמו ברכה מרובה.

זהו שמסיים הכתוב (שם נ כז): 'וימת יוסף בן מאה ועשר שנים', ולא האריך ימים כיון שנתן משנותיו לדוד, לפיכך מסמיכים ואומרים 'חזק חזק ונתחזק', כיון שבזכות זה יש לנו ספר תהלים שעל ידו אנו יכולים להתחזק ולזכות לברכות לרוב.

פניני המאמר

השלים, ואפשר לומר שהשעבוד ששעבדו מצרים בהם בלילות השלים למנין השנים, כיון דמשנה שחר שכיר עבדו ישראל את מצרים, אכן מאן יימר שהלילות הם חשבון נפרד מן הימים, דילמא הימים והלילות הכל אחד הם וכאשר הוא לגבי כל שאר הענינים שאין מונים בנפרד הימים והלילות, לזה יש להשיב ולומר דיש לנו ראיה מדוד המלך, שהיה צריך לקבל שבעים שנה בכפליים כיון שהיה ניעור בלילות.

וזהו כוונת המדרש, דהנה כאשר באו ישראל לעבור בים לא רצה הים להקרע בפניהם בטענה שעדיין לא השלימו את חוק שעבודם ועדיין לא הגיע זמנם להגאל, אמנם כיון שראה את ארונו של יוסף שנפטר ראשון לכל השבטים, ל"ז שנה קודם זמנו, כיון שמסרם לדוד המלך ע"ה, ולכאורה מדוע היה צריך לתתנם לו, הלא ממילא קיבל כבר שנים אלו מאדם הראשון, אלא על כרחך כיון שהיה ניעור בלילה, ומחשבים את הימים והלילות בנפרד, מיד נקרע לפנייהם.

ובזה יבואר אל נכון הקשר בין סוף פרשת ויגש לתחילת פרשת ויחי, דהנה כתב בספר עטרת יהושע שהתיבות בסוף פרשת ויגש 'ויאחזו בה ויפרו וירבו מאוד' בגימטריא 'שופר'. והנה יעקב אבינו אמר 'ועשית עמדי' חסד ואמת, דהיינו שיעשה חסד עם דוד המלך ע"ה ויתן לו ל"ז משנות חייו, כנ"ל. ולכאורה תמוה, הרי כבר קיבל שבעים שנה משנותיו של אדם הראשון, אלא צריך לומר שמחשבים את הימים והלילות בנפרד, וכיון שהיה דוד ניעור בלילה ועוסק בתורה הוצרך לשבעים שנה נוספים. ודבר זה מרומז היטב בתיבות שבסוף פרשת ויגש, שהם בגימטריא 'שופר' שעולה כמנין 'אברהם יעקב יוסף' שהעניקו משנותיהם לדוד המלך, כאמור. לכך סתם פרשה זו והסמיך תיבות הללו לפרשה המדברת מענין מיתתו של יעקב, דכיון שמת יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל מצרת השעבוד, ולהורות בזה שהשעבוד של הלילות נחשב בנפרד ונוסף על חשבון הימים למהר את גאולתם. ודו"ק.

מאמר המאמר

של מנין שפועל אף למעלה מדרך הטבע, אז 'זכור אזכרנו עוד', דהיינו שמהני להם תשובה על עוד חטאים, גם כאלו אשר בדרך כלל לא מהני בהם תשובה, וזה גורם 'שרחם ארחמנו נאם ה', כיון שיכולים ליטהר מכל חטאיהם.

ובזה יש לומר בביאור הכתוב בפרשת 'וזאת הברכה' (דברים לג א): 'ה' מסיני בא וגו' ואתא מרבבות קודש מימינו אש דת למו', דהנה בשעה שביקש הקדוש ברוך הוא לברוא את האדם התייעץ עם המלאכים תחילה, והם אמרו לו 'מה אנוש כי תזכרנו', ואף על פי שיקבלו את התורה, מכל מקום הרי עתידין למחטי קמך, וישנם חטאים אשר אפילו תשובה אינו מועיל להם, ולכן אין שווה לך לבראותו. ועל זה השיבם הקב"ה 'מרבבות קודש', דהיינו שבני ישראל יש להם את הכח של רבבה ובאמצעותה הם יכולים להטהר גם מעוונות כאלו, ומכח טענה זו אתא ובא להר סיני לתת את התורה לבני ישראל.

שהעמיד שמש וירח בפרסום גדול לעיני כל העמים, אבל מנשה מונהגים באופן של הסתרה ובדרך הטבע, על כן כתב רבבות אצל אפרים ואלפים אצל מנשה. עכתו"ד.

על ידי תפילה במנין מתכפרים אפילו העוונות החמורים

נמצאנו למדים שהמספר רבבה הוא בבחינה של למעלה מדרך הטבע, ולפי זה עולה שהכח של מנין מתפללים הוא למעלה מדרך הטבע, כיון שהם במספר רבבה, ועל כן שפיר יש להם כח לטהר את האדם בתתק"ס אפילו מחטאים שלא מהני עליהם תשובה, כיון שהם מטהרים למעלה מדרך הטבע.

וזהו שאמר הכתוב (ירמיה לא יט) 'הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם ה', רצה לומר, שמדי דברי בו בבחינת אפרים שיש בישראל, דהיינו הכח

העצה להנצל מלשון הרע להחשיב העבודה של כל אחד באשר הוא

בספה"ק דברי ישראל כתב לפרש את הפסוק (במדבר כח ב) 'את קרבני לחמי לאשי וגו', דהכלל הוא שהקב"ה הוא רועה ומפרנס לישראל, וישראל מפרנסין לאביהם שבשמים, חזו את 'קרבני לחמי', כביכול הלחם של קוב"ה. ובמה מפרנסין אותו, על ידי התורה הקדושה. כמו שנאמר (משלי ט ה) 'לכו לחמו בלחמי'.

וזהו שאמר הכתוב (יקרא יט יח) 'ואהבת לרעך כמוך', רוצה לומר כמו שהוא אבינו רועה זן ומפרנס אותך, כך תהיה גם אתה זן ומפרנס לאביך שבשמים, ועל זה פירש רש"י שם 'זה כלל גדול בתורה', כלומר שהפרנסה שמפרנסין לאבינו שבשמים הוא על ידי התורה הקדושה, כל אחד ואחד לפי ערכו, זה לומד תורה חזק מקיים התורה, זה מחזיק תורה חזק אוהב לומדי תורה, כל אחד לפי דרגתו, וכן בכל דור ודור לפי דרגא דלילה. עיי"ש.

וכיוצא בזה הביא שם בהגהות בשם זקינו הגה"ק מקאזמיר זצ"ל על הפסוק (דברים יב) 'והיה עקב תשמעו', דעקב רומז על הנשמות הנמוכות מבחינת עקביים שיהיו בדורות האחרונים, ואמר שאף על פי כן 'תשמעו' אל מצוותי, כי גם בדורינו אנו אנו מפרנסין לאבינו שבשמים וגורמים לו נחת רוח, כי בשמים שוקלין לפי ערך הנשמה ולפי ערך הגלות והטרדה. עכתודה"ק.

והנה כתב במאור עינים (פרשת מצורע) הטעם שהמספר לשון הרע נענש בנגעים, כיון שהקב"ה יש לו ענג ושמחה מכל אחד מישראל, וכאשר מדבר לשון הרע על אדם מישראל הרי הוא מבטל ענג זה מן ה' יתברך, לפיכך הוא נענש בצרעת מדה כנגד מדה, כמו שהוא ביטל ענג מן ה' יתברך כן נהפך לו מ'ענג' ל'נגע'. עיי"ש.

ובזה איכא לפרש הפסוק בפרשתן (בראשית מט א): 'האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים', 'האספו' לשון טהרה מנגעים, כמו 'אחר תאסף' (במדבר יב יד) גבי צרעת מרים, כלומה, הטהרו והזככו מטומאת נגעים, והעצה לזה הוא 'את אשר יקרא אתכם באחרית הימים', כלומה, על ידי שתייקרו ותחשיבו את העבודה של אחרית הימים ולא תדברו לשון הרע זה על זה.

מאמר המאיר

מאמר השבת

כיסוי החלות - רמז ליוסף שקיים את התורה בסתר

נהגו בסעודת שבת שמכסים את הלחם משנה עד אחר הברכה. ונראה לומר בטעם הדב, והנה על הפסוק 'ותשב באיתן קשתו' (דברים מט כד) תרגם אונקלוס: 'דקיים אורייתא בסתרא', והנה שני פעמים 'לחם' בגימטריא 'וסף', ויש לומר דלכן מכסים הלחם משנה לרמז על יוסף הצדיק שקיים את התורה בסתר ובכיסוי.

קדושת השבת - אור המקיף לישראל

'שיר המעלות הבוטחים בה' וגו' ירושלים הרים סביב לה וה' סביב לעמו מעתה ועד עולם' (תהילים קכז), יש לבאר הטעם שאומרים מזמור זה בשבת.

ונראה לומר על פי מה שכתב בספה"ק **תפארת שלמה** (פרשת פנחס) ותו"ד שמדריך הסטרא אחרא הוא שכאשר האדם רוצה לגשת אל התורה והמצוות המה אורבים עליו ללכודו במצודתם ולהכשילו בדבר קל אשר האדם דש בעקביו, ועל ידי זה עבירה גוררת עבירה עד שמפילים אותו לבאר שחת, וכמעט שלא יועילו לזה שום עצות ותחבולות. אך העצה לזה היא, שיעשה האדם מצוות אשר הם בבחינת אור המקיף, שהם מקיפים סביבותיו ומגינים עליו מן החיצונים שלא יוכלו לקרב אליו. וכגון מצות ציצית שאומרים בה 'הטלית יפרוש כנפיו עליהם', וכן מצות תפילין שהיא סגולה גדולה לטהרת המחשבה. וכמו כן השבת קדוש היא גם כן אור המקיף לישראל להגן עליהם, וכמו שאומרים בגוונא: 'כד עייל שבתא איהי אתייהדות ואיתפרשת מסטרא אחרא וכל דינין מתעברין מינה'. וזהו שאמר הכתוב 'ירושלים הרים סביב לה וה' סביב לעמו', הרים' היינו כוחות הסטרא אחרא הסובבים את האדם ורוצים להזיקו ולהפילו, אולם 'וה' סביב לעמו' להיות להם אור המקיף ולהגן עליהם. עכתודה"ק.

ובזה מובן היטב מדוע אומרים מזמור זה בשבת, כיון שהיא נמי בבחינת אור המקיף. ודו"ק.

ברכת מזל טוב
לידינו הרבני הנכבד והמפואר
הר"ר יוסף יאקאב הי"ו
לרגל הולדות בתו למז"ט

ליטול חלק בהוצאת הגליון ולהארות והערות או לקבל הגליון, ניתן לפנות gilyonhamier@gmail.com

יחד לאגודה אחת, באופן שיהיה לכם מנין, שאז יושלם המספר של שמע ישראל לתתק"ס ותוכלו להתגבר על היצר הרע וכת דיליה שהם נמי בגימטריא הכי, ולטהר עצמכם מחלאת חטאיכם. ואפילו מעוונות שכאלו אשר אי אפשר למחותם בתשובה גרידתא, נמי תוכלו להפטור עכשיו, כיון שיחול עליכם הכח של 'רבה' שהוא למעלה מדרך הטבע. וזהו שתרגם אונקלוס 'האספו - אידכו מסואבותא', כי מטרת האסיפה הזאת ותועלתה היו בשביל שיוכלו לטהר להתקדש בקדושה של מעלה. ואכן השבטים הקדושים כשמעם את דבריו מיד ענו ואמרו אחריו 'שמע ישראל ה' אלוקינו וכו', לומר שתפסו את הכוונה והרי הם מתאגדים יחדיו באמירת 'שמע ישראל' ומשיגים כח של תתק"ס, ליטהר ולדחות את צד הטומאה ולהגביר את צד הקדושה.

וביסוד זה יש לפרש פירוש נאה בתרגום יונתן בפרשתו, דהנה על הפסוק (בראשית מח כ) 'בך יברך ישראל לאמר ישמך אלוקים כאפרים וכמנשה' מתרגם יונתן: 'יברוך בית ישראל ית ינוקא ביומא דמהולתא למימר ישוינך ה' כאפרים וכמנשה', ויש לומר דהכוונה בזה על כל איש שרוצה לשוב בתשובה שלימה, למול את ערלת הלב ולעשות עצמו כקטן שנולד, דאל יתייאש בראותו את דברי הזוה"ק על עוונות מסוימים דלא מהני להם תשובה, כי ה' יתברך יברכו בבחינה של אפרים, שיוכל לטהר עצמו למעלה מדרך הטבע, ולהתנקות אפילו מאותם עוונות דלא מהני להם תשובה בסתם.

על ידי האסיפה זוכים לטהרה

ובזה יבואר הענין בפרשתו, דיעקב אבינו קרא ואמר לבניו 'האספו', כלומר התקבצו

התפילה מכניעה כל המקטרגים

סיפר לי ידידי שיש לו בנין של חנויות בעיר וויליאמסבורג, שהוא משכירם לבעלי עסקים וממנו הוא מתפרנס בהרחבה בס"ה, דא עקא, שהמפקחים מטעם הממשלה גילו במשך השנים כמה וכמה דברים הצריכים תיקון בבנין, ואף קנסוהו כמה פעמים ורשמו לו 'טיקעט' על כך, אך הוא כדרך הרבה אנשים דחה את הענין מיום ליום ולא שילם את הקנסות בהיותו טרוד בענינים אחרים, וזאת אף על פי שהחוק קובע שבאופן זה יכולים הרשויות אף לסגור את הבנין. והנה, בכל יום בשעה שלש אחר הצהרים מתקיים מנין קבוע של מנחה בבנין, וכל השכנים והעובדים בבנין עוזבים את עסקיהם ומתקבצים יחד ומתפללים ברוב עם, והנה באחד הימים הופיעה מפקחת בשערי הבנין בדיוק באמצע תפילת מנחה, וכאשר ראתה את הקיבוץ הגדול של המתפללים עלתה חמתה עד להשחית והיא התחילה לצעוק על בעל הבנין: 'לא זו בלבד שעוד לא תיקנת הדברים הצריכים תיקון, ולא שלמת את הקנסות, אתה מוסיף עוד חטא על פשע ועורך סעודות ברוב עם בתוך הבנין, שדבר זה אסור לפי תנאי הרשיון של הבנין!, עכשיו ברגע זה אצווה לסגור את הבנין!!!', ובדברה התחילה לרשום הוראה על סגירת הבנין.

ידידי הנ"ל שראה שכלתה אליו הרעה החליט שלהגיד האמת בוודאי לא יזיק, והתחיל להסביר למפקחת שאין כאן כל כוונה לעבור על החוק, אלא שמצד הדת יש לנו מצוה להתפלל לבורא עולם כל יום אחר הצהרים, וכיון שמקום זה גדול ומרווח יותר מכל הבנינים שבסביבה על כן קבעו המקום כאן. והנה, ראה זה פלא, מיד כששמעה המפקחת דברים אלו נשתנתה לגמרי מן הקצה אל הקצה, ופנים של זעם לא היו לה עוד, היא ביטלה מיד את כוונתה לסגור את הבנין, ואף אמרה שהיא מוכנה לבטל את כל ה'טיקעט' שנכתבו עד עכשיו, וגם לוותר על כל התיקונים שביקשה מקודם, רק שיראו לתקן דבר אחד המוכרח לתקן משום סכנה, ויהי לפלא.

ובזה יש לבאר מה שפירש התרגום (בראשית מח כב) על 'בחרבי ובקשתי' - 'בצלותי ובבעותי', כי התפילה יש לה הכח של חרב וקשת להשתיק ולהכניע את כל המקטרגים והאורבים הקמים על ישראל.